

Διαμαρτύρεται ένας πρόεδρος κοινότητας Ενα άνθρακωτο έργο

4/4/84α

Ο Κωνσταντίνος Χρυσικός μαζί με τον αυτοκράτορα Αντώνιο Μουράτ, έκτακτο μέλος μιας επιτροπής από το γύρω «Εθνομουσική» της εκδήλωσης.

Η Εβδομη Τέχνη Ο κινηματογράφος πρέπει να είναι ομαδική δουλειά

Δέν είναι σκηνοθέτης
Σίντνεϋ Λιούμει

Από τους πιο όνησυχους σκηνοθέτες της δεκαετίας του 1960, ο Σίντνεϋ Λιούμει εξακολουθεί να είναι ένας δυναμικός παράγοντας του αμερικανικού κινηματογράφου, με πλήθος ταινιών στο ενεργητικό του - πολλές από τις οποίες δεν ξεχνιούνται. Ενα από τα βασικά του χαρακτηριστικά του Λιούμει είναι ότι απέφυγε το Χόλλυγουντ και γύριζε τις ταινίες του στη Νέα Υόρκη. Το δεύτερο είναι ότι πιστεύει πολύ στην ομαδική μορφή εργασίας στον κινηματογράφο.

Αν θέσουμε να τιμηθούμε κάποια έργα του, δεν θα πρέπει να μας ξεφύγουν οι «Δώδεκα ένοχοι», «Ο λόφος», «Ο ένεχυροδανειστής», το «Σέρπικο», το «Δίτιμο» και πιά πρόσφατα το «Ποιός θα θάνατος», «Ο πρίγκιπας της πόλης» κ.ά. Κι ακόμη δε μη ξεχνούμε τις ενδιαφέρουσες μεταφορές νεατρικών έργων στον κινηματογράφο, όπως «Ο γλάρος», «Ο φωγάδας» του Ουίλλιαμς, το «Μιακρά γαζιά μέσα στη νύχτα» του Ο Νήλ, το «Εκθους» κλπ.

Νέαρχη από το Χόλλυγουντ
Η άρνηση του Λιούμει να πάει «το δρόμο του Χόλλυγουντ» - κυριολεκτικά και μεταφορικά - καθιερώνεται στα θέματα του που συχνά στρέφονται γύρω από τον άγριο του άτομου έναντι της απόρροιας της βιομηχανοποιημένης κοινωνίας. Ο ίδιος ο σκηνοθέτης έχει πει:

«Ίσως να μην είχα καταφέρει να γυρίσω τις ταινίες μου στο Χόλλυγουντ. Εκεί επικρατεί ένας άκαμτος καταμερισμός που θα μπορούσε να σταθεί εμπόδιο στην ελευθερία του σκηνοθέτη. Δεν θέλω κανέναν επάνω την ώρα που οι συνεργάτες μου κι εγώ ντυνόμενοι στην δουλειά, ούτε μ' ενδιαφέρει η γνώμη άλλων όταν γυρίζω. Ο δεύτερος λόγος που δεν εγκαταστάθηκα στο Χόλλυγουντ είναι ιστορικός. Μερικά από τα μεγαλύτερα σκηνοθετικά ταλέντα πήγαν εκεί, μα κανένας δεν θηγήκε καρδιόμενος. Καί δεν νομίζω ότι θα καταφέρω να σταθώ ενώ πιά Ικανός από έναν Ορσον Γουέλλς ή από τον Μπίλλυ Ούάιτντερ».

Ενα κείμενο που μάς προκάλεσε έκπληξη λάβαμε από τη Ραψάνη, την κομπολή που βρίσκεται κοντά στ Τέμπε και που προσπαθεί να αναπτύξει την πολιτιστική ζωή της. Το κείμενο, που δημοσιεύουμε παρακάτω, υπογράφει ο καθηγητής κ. Ιωάννης Ν. Χρυσικός, που είναι και ο πρόεδρος της κοινότητας Ραψάνης. Καί την ίδια έκπληξη, είμαστε βέβαιοι, θα νιώσουν και οι αναγνώστες μας, τόσο για το θέλαιο που αναφέρει ο κ. Χρυσικός, όσο (και αυτό κυρίως) για την ελαφρότητα με την οποία αντιμετωπίζονται τα προβλήματα της αγοράς βιβλίων και της προώθησής τους προς την επαρχία, για την περλάλητη «πολιτιστική αποκέντρωση». Στο κείμενο του κ. Χρυσικού προσθέσαμε μόνο υπότιτλους. Το κείμενο είναι αυτούσιο.

Ενα βιβλίο
Δέν είναι πολλές φορές, γράφει ο καθηγητής κ. Χρυσικός, που η κοινωνική βιβλιοθήκη Ραψάνης παρέλαβε έναν τόμο του έργου του ιστορικού έρευντή Τζών Μουράτ με τον έντυπωσιακό τίτλο «Τό μεγαλύτερο έγκλημα του αιώνα». Το εκκλήρισμα του «έγκληματος», το θέλαιο στάληκε δωρεάν από την Αθήνα και σαν αποστολέας φέρεται κάποια προσωρινά συγκροτημένη από ειδικούς «Επιτροπή Διολογής Βιβλιοθηκών».

Απομονωμένοι στην ύπαιθρο, δεν μπορούμε να γνωρίσουμε αν δημοσιεύθηκε καμιά κριτική πάνω στην έκδοση αυτή του Τζών Μουράτ, που χύνει κροκοδείλια δάκρυα για το εκκλήρισμα της ελληνικής φυλής. Ο θαρσηφάντος, όμως, τίτλος του βιβλίου του, μάς κίνησε το ενδιαφέρον να το διαβάσουμε. Μας παρέσυρε ακόμη το πλούσιο βιβλιογραφικό υλικό και άλλες πηγές στις οποίες θεμελιώνει τις απόψεις του. Καί όσο προχωρούσαμε στην ανάγνωσή του, τόσο οξύνονταν η αγανάκτησή μας για το άνθελλνικό περιεχόμενο της μαύρης ούτης βιβλίου. Κάτω απ' το προπέτασμα της ιστορικής αλήθειας και να πάρει το θέλαιο χωρικά έπικολείται, ο τουρκοφιλνός αυτός ιστορικός, δεν είναι παρά ένας απολήπτης του φαμεργάνερ και ένας κατάντητος ύβριστής του ελληνισμού.

Οι σημερινοί Έλληνες
Στηρίζοντας τις απόψεις του ο καινοφανής ιστορικός σε στοιχεία υποκειμενικά και αόρατα, χαρακτηρίζει τους νεοέλληνες σαν «μπαταρδους, κακομούττους, κοκοκούς». Υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει στή σύγχρονη ελληνική ράτσα κανέ-

Ο κ. Ιω. Χρυσικός κρίνει το βιβλίο του Τζών Μουράτ και την επιτροπή

σει την ήθική και την αξιοπρέπεια της Ελληνίδας. Είναι τόσο το μίος του κατά των Ελλήνων, που ενώ λεπτομερειακά αναφέρεται σε ομάτες που διέπραξε, τάχα, στη Μ. Ασία τό ελληνικό εκστρατευτικό σώμα σε βάρος του όμαχου τουρκικού πληθυσμού, δικαιολογεί τις θηριώδεις και ομαδικές σφαγές του «νικηφόρου τουρκικού στρατού» σαν όφειλόμενες σε ψυχολογική αντίδραση για αντίποινο. Αλλά ως δούμε μερικά χαρακτηριστικά όποσπάσματα του βιβλίου αυτού, τό όποιο δέν πρέπει να περάσει άναπάντητα από τόσους ειδικούς που ασχολούνται με την Ιστορία του έθνους μας:

«Οι πραγματικοί Έλληνες στην Ελλάδα του 1920, ήταν μιά πολύ μικρή μειονότητα... Ξέχωρα από τις φυλές των Σλαβοθουλγώνων κι Αρβανιτάδων, ύπήρχαν και πολυάριθμοι θύλακες άλλων φυλών. Κυριότεροι απ' τούς λαούς αυτούς ήταν οι Καραγκούντες, οι Σαρακατσάνοι, οι Βλάχοι που πλημμύριζαν την Ελλάδα, καθώς κι οι Εβραίοι, οι Ντονμεδες κι οι Γύρτοι. Κι ακόμα οι Γκέκτες, οι Λιάπηδες κι οι Σκιπιτάρηδες, τρεις πολύ μπαταρδωμένες ελληνικές φυλές». - Αυτό στη σελίδα 139.

Αλλά στην ίδια σελίδα διαβάσουμε ακόμη και τό εξής:

«Η δικτατορία του Μεταξά, μέσα σε τρία χρόνια (1937-40) κατόρθωσε να απαλλάξει την Ελλάδα από τη θαθυλνία των ξενογλωσσων σλαβικών πληθυσμών με τή θια και τόν εξαναγκασμό, να την εξελληνίσει με τήν καθιέρωση - υποχρεωτικά - της ελληνικής γλώσσας στα σχολεία τους και τήν άλλαν τών όνομασιών σ' όλα τα σλαβοφωνα και αντίκειμενικά χωρικά (καθώς και τ' αρβαντογώρια) με τό όποια η Ελλάδα είναι γεμάτη. Καί πρέπει να όμολογηθεί δημόσια, με βάρος και χωρίς προκατάληψη, ότι λίγο - πολύ τό κατόρθωσε και τούτο είναι στή ενεργητικό του».

Απαμεινεί όσαφάως δ' όπισθος αυτός ιστορικός δι' ότι ή θία, ούτε ό νομική ή ψυχολογική εξαναγκασμοί θα μπορούσαν, μέσα σε τρία χρόνια υλάστα, να ξεσκώσουν τή

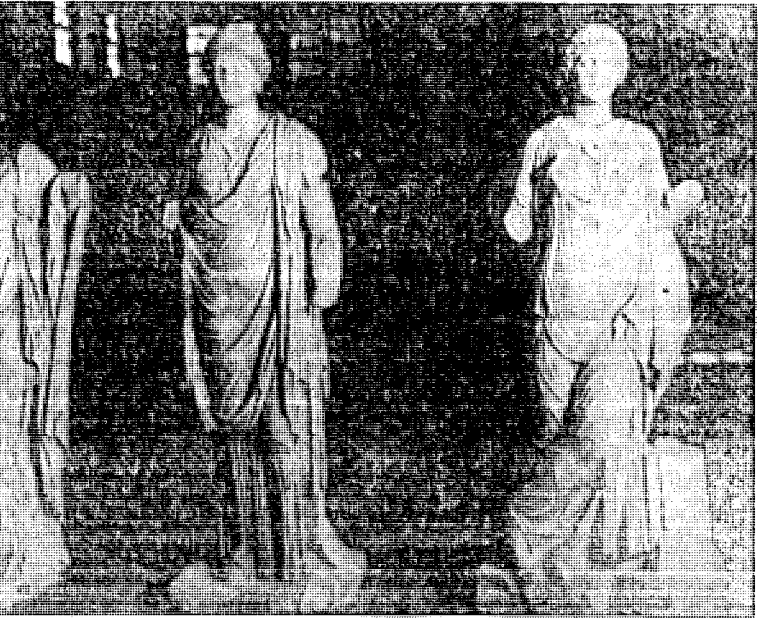
«Η ριζική αλλοίωση της φυλής είναι φανερή. Η αρχαία ελληνική ράτσα (άνθρωπομορφικά άνηκε στον τύπο Νόρντικ) φημιζόταν κι ήταν άραια, φυλή, ψηλή, καλλίγραμη, ξανθή, συμμετρική με γαλανά μάτια κατά τό πλείστον και κυματιστούς ξανθούς δούτρυχους. Ήταν εύθυμη, έλκυστική και

άγρια, άγενή και κακιά. Τή ράτσα των Νεοελλήνων τή διακρίνει μιά έμφυτη κακία προς τούς όμοφύλους της».

Από τό σημείο αυτό και κάτω ό ιστορικός Τζών Μουράτ μάς δίνει ότι έχει γνώσεις ψυχανάλυσης. «Κι έχει διαγνωστεί όπό παρατηρήσεις που έχουν κάνει ψυχαναλυτές ότι οι περισσότεροι είναι κυκλο-

αγρια, άγενή και κακιά. Τή ράτσα των Νεοελλήνων τή διακρίνει μιά έμφυτη κακία προς τούς όμοφύλους της».

«Γύρω στό έτος 657 π.Χ. ένας μεγάλος όρθημός όπό κουρεληδες και λιμασμένους μετανάστες όπό τό Μέγαρο της Αττικής, υπό τήν άρχηγία του τυχαρπαστου Βύζα, όποίκησαν τό γεωγραφικό έκτενο τμήμα του Βοσπόρου και Ιδρουσαν

Ολοκληρη ή σημερινή Ελλάδα, από τό ένα άκρο μέχρι τό άλλο, είναι δεμένη με τήν αρχαιότητα, μέσα από τή συνέχια της γλώσσας, της γραφής, των έθιμων.

με χαρακτηριστικά γνωρίσματα προσώπου εύγενικά κι ήρεμα. Η σημερινή ελληνική ράτσα είναι, κατά πλειονότητα, ένας λαός κατομοτύπου, κοντός, μάλλον άσπυμνος, μελαφός και τό πιο πολύ με μαύρα μαλλιά στα όποια σπυχότα παροτρύνει ή άγκιστρική πυκνή σγουράδα της άράπικης φυλής. Οι Νεοέλληνες,

σωματικοί με φανερή ψυχοενύρωση κι ότι πάσχουν σε μεγάλο ποσοστό από πλέγνικη μειονεκτικότητα. Η σημερινή ελληνική ράτσα άνηκε και κατατάσσεται άνθρωπομετρικά στό μικτό «μεσογειακό τύπο» κι έχει άπομαμαλλιά στα όποια σπυχότα παροτρύνει ή άγκιστρική πυκνή σγουράδα της άράπικης φυλής. Οι Νεοέλληνες,

μιά νέα πόλη με τό όνομα του άρχηγου τους. Αργότερα θά όνομασθεί νέα Ρώμη και Κωνσταντινούπολη».

Και συμπληρώνει στη σελ. 164 τό παρακάτω άντιφατικό:

«Όπως ήταν φυσικό, και στή νέα Ρώμη ή έπίσημη γλώσσα της Αυτοκρατορίας εξακολουθούσε να είναι ή λατινική για πολλούς αιώνας. Στή νέα πρωτεύουσα μιλού-

σελ. 164 σημειώνει: «Ο Τιβέριος ή ήταν ό πρώτος αυτοκράτορας που μιλούσε ελληνικά» και ότι «κρατικές άρχες και δημόσιες ύπηρεσίες είχαν άρχισεί από καιρό (σ.σ. ήλιανή πολύ πριν από τόν 6ο αιώνα) να υποκαθιστούν τή χρήση της λατινικής με τή ελληνική γλώσσα». Πόντως, κατά τήν άποψη του, «αίτια της κατάρρευσης της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας (ποτέ δέν τή όνομάζει «βυζαντινή») θεωρείται τό διαβρωτικό στοιχείο του έγκέντρου και ίδιουελλή χαρακτήρα του Έλληνα» (σελ. 165). Καί όσον εύσυνείδητος ιστορικός, παρατηρεί:

«Είναι λυπηρό τό φαινόμενο ότι και τό έπίσημο ελληνικό κράτος με τή νοοτροπία της προγονοληξίας και πατριωτικής που διακρίνει τούς κάθε λογής κυβερνήτες του, συνεχίζει τό μύθο αυτό περί «βυζαντινής αυτοκρατορίας» σαν μιάς ελληνικής τάχα μεγάλης κομοκρατορίας με τό να επιτρέπει τή νύθα και ψευτική αυτή διδασκαλία της Ιστορίας στα δημόσια και ιδιωτικά σχολεία του έθνους» (σελ. 169) «Κανένας από τούς βασιλιάδες ή βασιλισσες της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας δέν κατόνταν από τόν ελλαδικό χώρο. Από τούς 107 περίπου αυτοκράτορες μόνον ή Αθηνάια και ή Ειρήνη ή Αθηνάια ήταν ελληνικής καταγωγής».

Δηλαδή, σύμφωνα με τις απόψεις του Μουράτ, ούτε λίγο ούτε πολύ, όλοι οι Έλληνες ιστορικοί - αλλά και οι έξωτι όπως ο Βασίλειος κ.ά. - και οι Έλληνες κυβερνήτες πλαστογράφουν και καιροποιήσαν την Ιστορία αλήθειας και έτσι, παραποιημένη, τή οιοσάσκουν στα σχολεία.

Στή Μικρασία
Στή συνέχεια του κειμένου του ο κ. Χρυσικός αναφέρει τό σημείο του βιβλίου του Μουράτ, όπου οι Έλληνες παρουσιάζονται με τό μελανότερα χρώματα τό χρώμα της μαρασιατικής έκστρατείας και της καταστροφής που άκόλουθησε, κατηγορώντας τούς Έλληνες για θαρσαυότητες, για να δικαιολογήσει τις τουρκικές όψεις σαν αποτέλεσμα της άναγκαστικής και βίβας για έκδίωξη. Κι ακόμη δ' Μουράτ δέν στίδαζε να κατηγορήσει την Ελληνίδα, ξεχνώντας τις Μπισμυλλινές, τις Σουλαϊμισίες, τό Ζάλλωγο, τις γυναικές της Πινόδο... Καί τελειώνει ως εξής:

«Δέν ξέρω, κι ούτε θέλω να μάθω, «άπό πού κρατάει

